TREI CĂRȚI DE VIZITĂ

Gheorghe Berceanu

OLTEANUL TERIBIL

Imaginea în care sînt încadrați idolii stadionului este foarte adesea falsă. Cei mai mulți și-l închipuie, probabil, pe luptătorul GHEORGHE BERCEANU un Hercules, capabil să mute un munte din loc, dacă nu chiar mai mulți. În realitate, avem de-a face cu un copil! Pe stradă, văzîndu-l mititel cum e, imberb, într-un vindiac albastru, scurt, care îi dă și mai mult aerul de adolescent, nimeni n-ar putea bănui în persoana acestui „gamin" pe strălucitul campion mondial de la Mar del Plata.

Dar în arenă, Berceanu se transformă într-un uriaș. Acolo, pe salteaua de luptă, dimensiunile se egalează și dispar, pentru motivul că nu mai există mijloace de comparație. Și, printr-un miracol, Liliput devine dintr-odată Gulliver. Puternic, agil, felin, șiret, hotărît. Brațele sale, pe care sub învelișul vindiacului albastru le bănuiește că ar fi țfrave, sînt un clește din strînsoarea căruia nu mai există scăpare.

Acesta este „copilul teribil" al Olteniei, născut acum 19 ani, în comuna doljeană Dunăreni. Din 1965 a început luptele la Electroputere Craiova, lăcaș de tradiție pentru acest sport greu și nemilos, sub privirea și îndrumarea antrenorului ILIE MARINESCU. Scara măiestriei a urcat-o repede, sărind cîte trei trepte deodată, fără să gîfîie. Și iată-l că a ajuns în vîrf.

Maică-sa aude cu mîndrie de isprăvile fiului și înaintea marilor întreceri la care participă Gheorghe Berceanu dă acatiste. Iată că au fost primite !...

V. CH

Serafina Moritz

O FATĂ GRĂBITĂ

N-au trecut decît puține veri de cînd un tînăr profesor timișorean, **S. BECKER**, mărturisea cu o oarecare reținere (determinată, desigur, de marea-i modestie) că a descoperit o fată, inimoasă foc, și doldora de calități, pe care speră s-o ducă într-o bună zi la o valoare atletică internațională. Era vorba de eleva **SERAFINA MORITZ**, de la Liceul nr. 4 din Timișoara, care fără să fi avut un debut spectaculos în atletism, a progresat neîncetat de la un an la altul și a reușit, în august 1968, să-și înscrie numele pe tabloul de onoare al cîștigătoarelor la „europenele" de juniori de la Leipzig.

Arătînd o dragoste ardentă pentru atletism, pentru aruncarea suliței în mod special, Serafina (născută la 6 iunie 1950, la Timișeni) a deprins, sub îndrumarea lui Becker, a.b.c.-ul acestui dificil exercițiu (despre care finlandezii afirmă că se poate învăța în cel puțin 8 ani) impunîndu-se printre cele mai valoaroase atlete din țară. Victoria ei de la Leipzig și rezultatul de 51,10 m au produs o deosebită satisfacție atletei, antrenorului și, poate în egală măsură, colegelor de la „Nr. 4". Pregătindu-se intens în lunile de iarnă, Serafina a început noul sezon cu un foarte promițător 50,02 m, care spune desigur foarte mult și care — sîntem convinși — poate fi repede întrecut în viitoarele concursuri. Mai ales că ocazii vor fi destule.

Un gînd abia mărturisit al tinerei atlete se leagă de participarea la campionatele continentale de la Atena și — ce-ar fi ? — dacă pe stadionul Karaiskakis, în septembrie, România va fi reprezentată la aruncarea suliței de trei atlete, una dintre ele fiind chiar campioană de junioare a Europei. Pentru aceasta va trebui însă să arunce peste 53 de metri. Dacă nu chiar mai mult !

R. V.

Marian Slavic

CAMPIONUL TÎRZIU

Povestea lui Marian Slavic nu este prea lungă. În iarna lui 1967, cînd s-a prezentat pentru prima oară în grupa prof. Gh. Dimeca, era un necunoscut în vîrstă de... 21 de ani. Dar numai după doi ani a devenit campion și recordman al țării. Caz destul de rar întîlnit în natație asemuitor, în parte, cu cel al francezului Michel Rousseau, care dintr-un poloist modest al Racing Club-ului din Paris a ajuns în mai puțin de trei ani unul dintre cei mai buni sprinteri europeni.

Ultimele performanțe ale înotătorului de la Steaua — 4 victorii individuale în meciul cu Cehoslovacia și noile recorduri naționale la 100 m liber (55,4) și 200 m mixt (2:20,3) — îl recomandă cu prisosință ca înotătorul nr. 1 al țării în acest început de sezon.

— Ce reprezintă acest 55,4 pentru posibilitățile dv. ?

— Un timp bun cu care se pot cîștiga concursuri în Europa.

— Ați putea realiza mai mult în lunile următoare ?

— Antrenorul meu pare convins de aceasta, dar eu ezit să mă pronunț întrucît îmi dau seama că luna de pregătire pierdută (din motive obiective) în sezonul de iarnă va cîntări destul de mult.

— Vă preocupă proba de „sută" ?

— Ca să fiu sincer, da ! Îmi place să mă mîndresc cu titlul de cel mai rapid înotător. Pînă cînd ? Concurența este foarte serioasă și nu m-ar mira dacă Schier, sau prietenul meu Moraru ar cobori înaintea mea granița celor 55 de secunde.

— Totuși, stilul dv., mai puțin năvalnic, ar părea apropiat probelor de 200 m și 400 m ?

— Deocamdată îmi lipsește rezistența; cînd o voi dobîndi mă voi avînta cu curaj și pe aceste distanțe. La 200 m și acum sînt capabil să înot în 2:02,0. Iar la 400 m, cu puțină ambiție, voi încerca chiar în această vară să bat recordul tînărului Aimer.

— Apropo de ambiție...

— Știu la ce vă referiți. Mi se reproșează adesea, și nu fără temei, că termin cursa cu multe resurse. Într-adevăr, pînă în acest an nu am fost prea ambițios ; nu aveam nici prea mare încredere că voi putea ajunge la rezultate de valoare. În ultimul timp însă optimismul antrenorului meu a început să mă molipsească.

— Vreo promisiune ?

— O victorie în „Cupa Europei" !

— a. v. —

27 de echipe cu peste 1000 de concurenți sînt gata de start

Sfîrșitul acestei săptămîni marchează startul într-o nouă ediție a campionatului republican de atletism pe echipe (de fapt, startul oficial a avut loc în urmă cu două săptămîni cu prilejul meciurilor de baraj pentru divizia B). Anul acesta la întreceri vor lua parte următoarele formații : **DIVIZIA A : Dinamo campioană în 1968, Steaua — campioană în 1966 și 1967, Clubul atletic universitar I, Metalul, Rapid din București, Argeș, Brașov, Cluj și Prahova (nou promovată) ;** DIVIZIA B, **seria I :** Progresul, C.A.U. II, Constructorul, S.A.O. din București, Constanța, Iași, Ilfov, Neamț ; **seria a II-a :** Timiș, Bihor, Mureș, Dolj, Hunedoara, Arad, Sibiu, Maramureș, C.S.S. Buc.

Competiția pe echipe, fără discuție cea mai importantă întrecere atletică cu caracter intern, va reuni peste 1 000 de atleți și atlete care, rețineți bine, trebuie să aibă cel puțin categoria a III-a de clasificare sportivă pentru juniori, respectiv, categoria a II-a pentru seniori (pentru cei în vîrstă de peste 27 de ani se cere categoria I).

Cercetînd listele de validare a componenței echipelor, prezentate F.R.A., am constatat că la divizia B, de exemplu, marea majoritate a echipelor participante vor fi alcătuite în proporție de aproape 100 la sută din atleți juniori ! De asemenea, chiar la prima divizie procentul tinerilor atleți a crescut în foarte mare măsură față de anii precedenți, în primul rînd, ca rezultat al preocupărilor cluburilor și asociațiilor sportive pentru selecționarea și pregătirea celor mai talentați juniori, dar și pentru faptul că regulamentul competiției prevede o clauză nouă, adică, scăderea cîte unui punct pentru fiecare concurent care nu realizează în concurs normele fixate pentru fiecare categoria de clasificare, și care, în orice caz, apar mai ușoare pentru juniori.

În prima etapă a turului (în total vor avea loc patru etape la datele de 3—4 și 10—11 mai, 11—12 și 18—19 octombrie) sînt programate următoarele meciuri triunghiulare (cu clasament de

întîlnire bilaterală) : **București :** Steaua — Rapid — Argeș (A), Constructorul — Neamț — C.A.U. II (B, I) ; **Cluj :** Cluj — Metalul — C.A.U. (A) ; **Ploiești :** Prahova — Dinamo — Brașov (A) ; **Iași :** Iași — Progresul — Ilfov (B, I) ; **Constanța :** Constanța — Bacău — S.S.A. (B, I) ; **Sibiu :** Sibiu — Dolj — Bihor (B, II) ; **Hunedoara :** Hunedoara — Mureș — C.S.S. (B, II) ; **Baia Mare :** Maramureș — Timiș — Arad (B, II). Meciurile de la Sibiu și Constanța vor avea loc în zilele de 2—3 mai.

Referindu-ne la aceleași liste de înscrieri, simpla lor citire ne arată o reevaluare a forțelor. Astfel, C.A.U., Rapid și Cluj se vor prezenta cu echipe mult întărite din punct de vedere numeric și mai ales valoric, în timp ce Steaua și Metalul par într-un evident regres. De aceea — fără intenția unui pronostic — nu va trebui să mire pe nimeni dacă Clujul va învinge pe Metalul și Rapid pe Steaua.

Înaintea noului start ținem să atragem atenția organizatorilor de meciuri să privească cu seriozitate această responsabilitate și să ia măsurile corespunzătoare pentru amenajarea în cele mai bune condițiuni a locurilor de întrecere, astfel ca pistele să fie un ajutor în obținerea unor performanțe de valoare și nicidecum un impediment. De asemenea, fiind mai ales vorba de o competiție pe echipe, dorim să credem că birourile de secții ale cluburilor, comisiile teritoriale de atletism, în cazul reprezentativelor de județ, au procedat cu toată grija la completarea și uniformizarea echipamentelor.

Și acum... start !

● Din motive de ordin tehnic concursul de selecție a decatloniștilor și pentatloniștilor în vederea meciului în 4 de la Paris (Franța, Iugoslavia, Italia, România) va avea loc la București, pe stadionul Dinamo, în zilele de 22 și 23 mai, în loc de 27—28 mai, cum se anunțase anterior.

● Meciurile din cadrul diviziei B, Mureș — Maramureș — Sibiu se vor disputa la 13 și 14 mai, în loc de 10—11 mai.

● Partidele programate în prima etapă a campionatului pe echipe, în Capitală, se vor desfășura pe stadionul Dinamo, simbătă de la ora 16 și duminică de la ora 9.

DE LA UN BUT LA ALTUL

● Formația divizionară A Steaua București a susținut duminică un meci cu Cehoslovacia, la Pardubice, cu o selecționată a cluburilor Dukla. Rugbyștii bucureșteni au obținut victoria cu scorul 18—11 (11—5), punctele lor fiind înscrise de Călărașu, Ciobănel (cîte două încercări) și Durbac (trei transformări).

● La Perugia, sub auspiciile F.I.R.A., federația italiană de rugby organizează un curs internațional de arbitri, pe o durată de o săptămînă la care participă și doi cavaleri ai fluierului din țara noastră : Florentin Tudorache și Theodor Witting. Cursul la sfîrșit în ziua de 5 mai.

● Turneul final al campionatului național de juniori va avea loc la București,

în zilele de 11, 18 și 25 mai, cu participarea a 8 formații, după sistemul eliminatoriu — sferturi de finală, semifinale și finală. La propunerea Comisiei municipale București, federația de specialitate a admis participarea și celei de a treia clasate din campionatul Capitalei, pe baza echilibrului de forțe arătat pe parcursul competiției. Așadar, Bucureștiul va fi reprezentat în turneul final de Grivița Roșie, Clubul sportiv școlar și Școala sportivă nr. 2 (în ordinea clasamentului).

Seară de baschet școlar

Biletul n-a costat mult : 2 lei. Intrarea a fost, deci, la îndemîna tuturor școlarilor. Mai ales dacă ținem seama că întrecerile aveau loc în sala Floreasca, iar în fiecare seară se puteau urmări două-trei meciuri de baschet, dintre care unul internațional. Adică, cei cu elevele de la Wiessenschaft-Halle (R.D.G.). Prima oară a jucat cu aceste talentate baschetbaliste junioare, redutabila noastră formație a Clubului sportiv școlar (de mai multe ori campioană republicană la junioare, fruntașă în divizia B și cu mari șanse de a promova în A).

Așadar, în aplauzele susținute ale galeriei, cele două echipe intră pe teren. Flori, îmbrățișări, fotografii, schimburi de fanioane, mă rog, întreg „protocolul" dinaintea unei mari partide. În deschidere jucaseră fetele de la Liceul nr. 42 (antrenor prof. Ion Stoișor), cu Liceul economic nr. 3 (antrenor prof. Gh. Vurtejanu). Scorul final 21—18 (11—14) în favoarea baschetbalistelor de la „42". Meciul cu elevele din R.D.G. începe, galeria își scoate blocurile de desen pe ale căror foi mari citim : „Hai, Clubul școlar !", cronicarii invitați la această întrecere își notează fiecare fază, fiecare mascotă lăsată pe banca rezervelor : o păpușă blondă cu ochi cînd verzi, cînd albaștri, după preferință, un ursuleț posac, foarte brun și — probabil — foarte sălbatic ce era încă ferecat în lanțuri groase de mărgele ; un clovn, un crocodil cu dinți de plastic etc. Și meciul se dispută în ritm tineresc, antrenorii cer timeaut-uri, suporterii întorc foile de desen cu „Vrem victorie!" și partida se termină la scorul de 72—51 (42—25) în favoarea Clubului școlar (antrenor prof. Emil Manea).

A doua zi, în compania oaspetelor joacă formația juniorarelor II de la C.S.Ș. Adică, Mariana Nazarie (clasa a VI-a), care stă în bloc cu Sonia Iovan (susține chiar că se cunosc bine), Irina Faur, Doina Tudoran, Ira Marcu și alte foste stele ale minibaschetului școlar. Acum, partida este mai echilibrată (24—24, 30—30), mai spectaculoasă prin evoluția scorului. Sala nu este chiar plină (tezele astea de sfîrșit de an sînt groaznice !), dar are atîta forță de „exprimare" că arbitrii trebuie să fluiere de cîte două-trei ori ca să se audă, cît de cît. Spre a nu mai vorbi de punctul final, de ultima secundă cînd — după un joc de mare ambiție — tabela electrică consemnează o nouă victorie a Clubului școlar : 33—32 (21—18).

Ce vreți : seară de baschet școlar !

V. TOFAN

jucătorul nr. 13

CUM SE „CUMPĂRĂ" UN ARBITRU...

Nu cred să dorească cineva să cumpere un arbitru dintr-o pasiune artistică, doar așa ca să-l țină în casă, ca pe un tablou sau ca pe un cristal de valoare. Ceea ce se vizează într-o astfel de afirmație este numai conștiința arbitrului, această calitate, pe care, dacă o vinzi, înseamnă că nu o ai, iar dacă o ai nu o poți vinde ! Să spunem, deci, mai bine, că se urmărește cîștigarea bunăvoinței, înțelegerii sau sprijinului arbitrului. Dar, pentru asta îți trebuie bani și în handbal din încasări sau de la susținători slabă speranță să aduni ceva. Cadourile, dacă le ai, îți se rupe inima să nu le păstrezi pentru tine.

Eu am aplicat o metodă foarte simplă, fără bani, și care mi-a reușit totdeauna, pornind de la cunoașterea psihologiei arbitrului. Experimentul l-am început cu mine care, de mult, am arbitrat jocuri oficiale și, din întîmplare, chiar și internaționale. Dar certitudinea asupra justeței metodei mele mi-a fost dată de mărturisirile intime ale multor arbitri pe care i-am cunoscut.

La un meci omul care are cele mai mari emoții, care dorește din toată inima ca jocul să se desfășoare perfect, este arbitrul. Dacă am putea determina pasiunea pentru sportul respectiv la jucători, suporteri sau arbitru, în mod sigur pasiunea arbitrului va cîntări mai mult. Am chiar curajul să afirm că, dacă i-am trece pe jucători sau pe suporteri prin „furcile caudine" prin care trec la fiecare joc arbitrii, foarte puțini ar mai persevera. Vă imaginați ce simte și cum se simte un arbitru, un om singur, în fața unei mase de oameni pătimași (arbitrii sînt totdeauna în deplasare !) și care, de cele mai multe ori, nu cunosc bine nici regulile jocului. Ce să mai spun de momentele cînd un jucător, după ce a ratat un 7 m sau un contraatac, are tupeul să-l apostrofeze, să-l insulte pe cel care nu a fluierat, eventual, „pași". Nici „Blestemele" lui Arghezi nu par mai grave decît soarta celui care conduce jocul masculin de handbal Dinamo-Steaua. Și totuși, arbitrii trec peste toate din dorința de a contribui la activitatea sportivă de performanță, pentru a fi, în fond, și ei, cineva. Pasiune sau orgoliu, scuzabile, pe care le avem toți cei ce facem sport.

Pornind de la aceste considerente mi-am dat seama că ceea ce ce-i trebuie mai mult pe teren unui arbitru este un prieten, un sprijin moral, mai ales atunci cînd greșește. Un prieten care să-i redea liniștea și încrederea spre a putea conduce partida în continuare. Acest prieten am căutat să fie echipa mea. Cum am reușit să-mi fac jucătoarele „mielușele", cum le-am scos „colții", ca în loc să muște, să zîmbească ? Foarte simplu. Pe plan teoretic le-am analizat permanent foile de arbitraj din care scoteam în evidență faptul că echipa face cîte 30—40 de greșeli într-un joc, iar unele jucătoare au „performanțe" de 10—15 greșeli personale, în timp ce arbitrul, cel mai slab, nu trece peste zece. În mod practic, am făcut jocuri școală în care, intenționat, am rugat arbitrul să dezavantajeze echipa sau pe unele jucătoare mai irascibile pînă ce am constatat o imunitate față de erorile de arbitraj. Trebuie puțină perseverență, fiind vorba de întronarea unei anumite concepții. Dar, răbdarea va fi în mod cert răsplătită.

Nu știu dacă am făcut bine divulgîndu-mi patentul. Dacă toți antrenorii din țară mă vor imita, cum mai cîștig eu arbitrii ? Sper însă să nu fiu luat în serios...

D. POPESCU-COLIBAȘI

Campionatele universitare individuale de judo sînt în plină desfășurare. Duminica trecută, în centrul universitar București, 70 de participanți, aparținînd secțiilor Agronomia, A.S.E., I.E.F.S., I.P.G.G., Construcții, Universitatea și Politehnica și-au disputat titlul la cinci categorii. (Spunem „cinci" pentru că la „56" kg. nu au fost concurenți !).

Dar, iată campionii : 63 kg **Gh. State** (Agronomia), 70 kg **S. Vodă** (I.E.F.S.), 80 kg **C. Pavelescu** (I.E.F.S.), 93 kg **I. Herman** (I.E.F.S.), +93 kg **V. Alexandrescu** (Construcții). Alături de ei, fiecare al doilea clasat al fiecărei categorii se va prezenta la finala pe țară care va avea loc, la 17—18 mai, la București.

SE APROPIE FINALA UNIVERSITARĂ

TELEcronica

PĂMÎNT ȘI NORI

Simbătă, pe „23 August", a mai apărut o „cameră" T.V., direct pe pistă, la cîțiva pași de terenul de joc. Ni s-a spus de două trei ori în timpul emisiei : „Dragi telespectatori, vi s-a mai adus „o cameră", pentru a avea jocul mai aproape... dragi telespectatori, după cum vedeți, am mai instalat o cameră..."

Foarte bine — numai că altădată ni s-a spus altfel și nu prea sînt dornic să uit ce ni s-a spus. Nu c-aș fi ranchiunos — dimpotrivă. În urmă cu două duminici, prietenul Țopescu mi-a pus „o talpă" foarte tare și am lăsat-o să treacă. Mi-a spus că sînt „temut"... „Temutul Belphegor"... Iată ce n-aș spune nici în glumă unui om la care țin cît de cît. În mintea mea, nu există adjectiv mai întristător pentru un om — ca să nu spun pentru un cronicar — decît acela de „temut". Nici măcar ca ironie simpatică și amicală — n-o gust, deși îmi place mai mult să rîd decît să plîng. Dar prea cunosc din viață și din istorie cine a fost temut pe lumea asta ca să mă mai joc cu cuvîntul ăsta macabru. Dar, cum spun, să trecem peste vorbe, să le dăm uitării și să rămînem la principii, pe care să nu le dăm uitării.

De cîte ori am pledat pentru filmări în direct mai bune, mai inteligente, mai expresive — la fotbal, cu deosebire, la box, de curînd — ni s-a replicat că discutăm problemele în termeni prea idealizați, că sîntem lipsiți de realism, că nu cunoaștem miliardele de amănunte concrete de pe pămînt care împiedică etc etc. Ni se spunea, cu alte cuvinte, că vorbim din cer, dintr-o viață de apoi, că prea plutim cu capul în nori. Metoda e clasic folosită în numele clasicului realism : eviți o discuție despre propriile păcate, invocînd că între tine și interlocutor e o diferență fundamentală de poziție — tu stai cu picioarele pe pămînt în timp ce el e cu capul în nori. Firește, cel cu capul în nori e compromis imediat fiindcă norii sînt o materie suspectă, din nori nu poate veni niciodată adevărul, capul trebuie să stea înfipt pe umeri etc. etc. Compromițîndu-l astfel pe cel nerealist, toată lumea te va crede pe tine, cel cu picioarele pe pămînt, cînd vei spune tot timpul că altfel nu se poate, „astea-s posibilitățile reale", pentru mai bine n-avem nici cum nici de unde... Dar deodată pe acest dificil stadion „23 August" mai apare „o cameră" și transmisia devine mai bună, mai expresivă — cam cum o dorea cel cu capul în nori (deși pînă la stil și rigoare mai avem un drum...). Deodată începe să zumzăie zvonul că la „europenele" de box ar fi posibil să se instaleze patru „camere" în loc de două, ceea ce iar ar fi în sensul celor sugerate de cel cu capul în nori.

Și atunci ? Atunci, un fair-play elementar trebuie să te facă să accepți că cel cu capul în nori nu vorbea chiar ca un aiurit și avea realism în idei cam cît posedă cei cu picioarele pe pămînt ; că realism nu înseamnă să spui tot timpul : „nu, nu se poate, iată milioanele de amănunte care se împotrivesc..." ci : „să vedem, să judecăm..." cu picioarele pe pămînt și cu capul în nori, totodată. Fără o asemenea poziție, simultan realistă și visătoare, fără o asemenea „combinație" a pozițiilor, fără o medie între posibil și imposibil, între lut și nori — eu personal nu văd cum vom putea îmbunătăți viața pe planetă și în studio.

BELPHEGOR

AMATORISMUL ȘI ÎNALTA PERFORMANȚĂ SPORTIVĂ

(Urmare din pag. 1)

tare la care a ajuns organismul omenesc, din acest punct de vedere. Marea performanță dă de lucru științelor biologice, tehnicii, metodicii etc. transformîndu-se volens-nolens într-un factor social, cu multe implicații.

Talentul și posibilitățile fizice și motrice brute au încetat să mai fie singurele calități capabile să determine obținerea unor performanțe înalte, ponderea lor reducîndu-se, în favoarea muncii de pregătire. A devenit evident faptul că pregătirea creează posibilități de performanță chiar și acolo unde natura sau alte împrejurări de viață au fost vitrege cu unii dintre semenii noștri (vezi campioni mondiali de natație cu sechele de poliomielită etc.).

Astăzi nu mai este posibilă obținerea performanței numai cu 2—3 antrenamente pe săptămînă, făcute în orele libere, după munca profesională. Organismul uman nu mai poate face față solicitărilor de un nivel așa de ridicat, fără să fie pregătit în mod special pentru aceasta.

Nu trebuie să uităm că nocivitatea efortului neuromuscular este invers proporțională cu gradul de pregătire, scăzînd pe măsură ce gradul de pregătire și de adaptare crește.

Pregătire înseamnă însă timp, mijloace de întreținere — biologică și socială — mijloace de antrenament, inclusiv instalații sportive etc., la care se adaugă un volum de muncă cu un consum imens de energie psihofizică. Imaginați-vă că Vera Ceaslavska, această minune a gimnasticii sportive feminine, a lucrat cîte 6—8 ore pe zi timp de cca 14 ani pînă să ajungă în vîrful piramidei ; că înotătoarea Debbie Meyer și-a făcut din bazinul de înot un al doilea mediu de viață ; că Jean Claude Killy a alergat ani de zile după zăpadă, iarna-vara, prin Alpi, prin Pirinei etc, pentru a-și „înghiți" porția zilnică de zeci de kilometri de coborîre pe schi ; că Oleg Protopopov, acest neîntrecut balerin pe gheață, mărturisește că a lucrat timp de 15 ani ca să poată oferi un spectacol de numai 15 minute etc.

Mai poate fi socotit timpul dedicat unor astfel de pregătiri drept „timp liber" consacrat activităților recreativ-educative ? Mai au oare acești tineri ai sportului timpul și energia necesară să se preocupe, în paralel, de problemele existenței lor zilnice ? Problema nu se pune pentru cei ce au mijloace materiale, dar ea devine de nerezolvat pentru cei ce nu le au, adică pentru cei mulți. Aceștia se văd dintr-odată excluși de la posibilitatea de a-și încerca șansele, dacă nu sînt asistați. Fără această asistență, se generează practici profesioniste în sport ! Dincolo de aspectul extrem de dur, material, al problemei, trebuie să-l vedem și pe cel etic, moral. Este just oare ca pentru lipsuri materiale, cei care ar putea realiza performanțe înalte, să fie puși mereu în situația de a eluda amatorismul sau escamota profesionismul ? Oare ei sînt de vină că au talent, dar nu au posibilitatea să demonstreze acest lucru ? Performanța, recordul, servește oare numai celui care a realizat-o ? Ea este numai spectacol, prezintă numai caractere emoționale și nu produce nici un fel de mutații științifice, economice, culturale, artistice etc ? Evident că da ! Beneficiile ei se răsfrîng deopotrivă și asupra societății, dăruind oamenirii noi parametri, noi orizonturi spre infinitul posibilităților omenești.

Precizăm că performanța sportivă nu este în mod obligatoriu un principiu fatal pentru organismul omenesc, pe care, se zice că l-ar deteriora și-apoi l-ar distruge. Aceasta se poate întîmpla numai atunci cînd el nu a fost pregătit și adaptat pentru efort, cînd folosirea organismului s-a făcut fără să se respecte caracteristicile lui funcționale.

Nu trebuie să facem nici greșeala de a considera că recordul ar constitui o „goană după senzații tari". Senzațiile acestea nu le pot avea cei ce înfăptuiesc recordul, ci doar acei dintre spectatori care și-au tocit ascuțimea simțurilor în imprejurări ce n-au nici o contingență cu sportul. Apreciem, de asemenea, că nu există antinomie între activitatea sportivă și dezvoltarea spirituală a celor ce se dedică performanței. Dimpotrivă, cea mai valoroasă odihnă activă, după o oboseală fizică, nu poate fi decît o activitate spirituală și viceversa. Totul este problemă de organizare și metodă, atunci cînd există dorința și obișnuința de a munci pe ambele ogoare. Pentru aceasta este însă nevoie să se acorde ajutorul necesar celor în cauză pentru ca dăruirea lor performanței sportive să nu se repercuteze asupra vieții materiale.

Ce înțelegem prin această asistență, care să fie întinderea ei, pe ce durată și pe ce criterii să fie acordată, sînt probleme care depășesc intențiile articolului de față.

N-am vrea ca din rîndurile de mai sus să se tragă concluzia greșită că amatorismul e pe cale să lase profesionismului arena liberă. Nu, departe de noi acest gînd ! Profesionismul, chiar dacă reușește uneori să scoată performanțe peste cele ale sportivilor amatori, o face cu un preț care degradează ființa umană.

Rîndurile de față subliniază doar faptul că a sosit momentul să-i acordăm amatorismului un înțeles nou, pe măsura faptelor lui și a realităților din viață. Performanțe de înaltă valoare pot fi realizate foarte bine în condițiunile unui amatorism asistat de societate. Societatea este aceea care are datoria să vegheze ca membrii ei să nu fie antrenați pe pante de dezintegrare socială, să vegheze ca fiecărui sportiv de înaltă performanță să-i fie asigurată o pregătire profesională în paralel cu pregătirea sportivă și un loc de muncă demn în momentul în care aceștia nu mai pot ține pasul cu performanța sportivă.